

Beetelle își desprinsese o clipă privirea de la șosea ca să se uite bine la fiică-sa, care stătea nerăbdătoare pe scaunul de alături, cu ochii mijiți de enervare. O copleși o furie irațională; dintr-odată își ura copilul.

— Lola, zise, vrei, te rog, să taci din gură?

Gura Lolei se deschise precum cea a unui peștișor. Se întoarse spre maică-sa, incapabilă să înțeleagă ce auzise. Chipul lui Beetelle era dur, împietrit într-o expresie pe care o văzuse foarte rar și numai în scurte răstimpuri, ca atunci când președinta consiliului de administrație al școlii îi refuzase sugestia de-a servi numai salată bio. Dar furia lui Beetelle nu se dezlănțuise niciodată asupra ei, așa că Lola era șocată.

— Vorbesc serios, o preveni maică-sa.

— N-am spus decât că..., protestă Lola.

— Nu acum, Lola, zise Beetelle, clătinînd din cap.

Erau pe autostradă. Beetelle se gîndi la cele patruzeci de minute în trafic și hotărî că nu mai putea continua așa. Lola trebuia să afle. Ieși de pe autostradă.

— Mamă! țipă Lola. Ce te-a apucat? Nu pe-aici trebuie s-o luăm.

Beetelle opri la o benzinărie și parcă mașina. Își reaminti că e o femeie curajoasă, cinstită, capabilă să înfrunte cele mai dramatice situații și să iasă învingătoare.

— Ce se întîmplă? vru Lola să afle. E vorba de tata, nu? Are o relație.

— Nu, zise Beetelle.

Se uită la fiică-sa, întrebîndu-se care îi va fi reacția la auzul veștii. Probabil că va țipa și va plînge. Și ea țipase și plînsese prima oară. Dar se obișnuise cu ideea – așa cum, aflase de la pacienții pe care îi vizita uneori, te obișnuiești cu durerea fizică neîntreruptă.

— Lola, începu ea blînd, sîntem săraci. Am pierdut toți banii. Gata, am spus-o, acum ai aflat.

Lola rămase o clipă tăcută, apoi izbucni în hohote nestăpînite de rîs.

— O, mamă, nu mai dramatiza. Cum să fim săraci? Nici nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că nu mai avem nici o lețcaie.

— Cum se poate una ca asta? Sigur că avem bani. Tata a fost concediat? întrebă Lola, cuprinsă încet-încet de panică.

— Și-a dat demisia.

— Cînd? se alarmă Lola.

— Acum trei luni.

— Și de ce nu mi-ai spus? întrebă ea acuzator.

— N-am vrut să te necăjim. N-am vrut să te distragem de la muncă.

Lola nu zise nimic, lăsîndu-și mintea să absoarbă întreaga ironie a situației.

— Tata își va găsi altă slujbă, mormăi ea.

— Posibil, dar asta nu ne va rezolva problemele. Nu în viitorul apropiat.

Lola era prea înspăimîntată ca s-o întrebe pe maică-sa ce voia să spună. Beetelle porni motorul și străbătură restul drumului în liniște.

Windsor Pines era mai degrabă o idee decît un oraș adevărat – o continuare a mallurilor și a fast-foodurilor care se ițeau din Atlanta precum picioarele unui păianjen. Însă în Windsor Pines toate magazinele erau de lux, iar strada din centru se fălea cu reprezentanțe Mercedes, Porsche și Rolls-Royce. Exista și un hotel Four Seasons, și o primărie nouă, construită din cărămidă albă, ceva mai departe de drumul principal, cu o pajiște largă în față, pe care se afla o scenă acoperită. „Orașul“ Windsor Pines, născut în 1983, avea cincizeci de mii de locuitori și douăsprezece terenuri de golf, cea mai ridicată proporție pe cap de locuitor din statul Georgia.

Conacul familiei Fabrikant era situat la marginea unuia dintre aceste terenuri de golf, într-o comunitate împrejurită de garduri. Clădirea era un amalgam de stiluri – predominant fiind stilul Tudor, deoarece

Beetelle adora tot ce amintea de zona rurală britanică, cu o binemeritată recunoaștere acordată arhitecturii marilor plantații, sub forma unor coloane albe înalte care flancau intrarea. Avea un garaj pentru trei mașini și, deasupra sa, un centru de recreere, dotat cu masă de biliard, un uriaș televizor cu ecran plat, un bar și canapele de piele. Bucătăria spațioasă avea blaturi de marmură și dădea spre camera mare; pe lângă toate acestea, casa mai avea o cameră de zi și o sufragerie (rareori folosite), patru dormitoare și șase băi. O alee pavată cu prundiș, reîmprospătat și renivelat în fiecare primăvară, făcea o curbă largă, oprindu-se în fața intrării. Pe când urcau de pe drumul principal către casă, Lola tresări. Parcarte cu DE VÎNZARE erau înfipte direct în gazon, de o parte și de alta a aleii.

— Vindeți casa? întrebă ea îngrozită.

— Nu noi, banca.

— Ce înseamnă asta?

Începea să-și dea seama că mama ei nu glumise. Abia mai putea să vorbească, un nod de spaimă urcându-i în gât.

— Că ei iau toți banii, o lămură Beetelle.

— Dar de ce? țipă Lola.

— Discutăm mai târziu despre asta.

Beetelle deschise portbagajul și, cu gesturi obosite, scoase valizele Lolei. Se apucă să le transporte în casă, oprindu-se pe palierul de la intrare, unde părea strivită de impunătoarele coloane, de casa însăși și de enormitatea situației.

— Lola, vii? întrebă ea.

*

* *

Sam Gooch nu aștepta niciodată cu nerăbdare Crăciunul. Toți cunoscuții lui plecau din oraș, în timp ce el era consemnat în casă, împreună cu părinții. Mindy spunea că e cea mai frumoasă perioadă

în New York, toată lumea fiind plecată, cu excepția turiștilor, care nu se aventurau decît rareori în cartierul lor. După Anul Nou, Sam se întorcea la școală, unde găsea o clasă plină de copii care pălăvrăgeau despre vacanțele lor exotice.

— Tu unde-ai fost, Sam? întreba în glumă unul din ei.

Altcineva răspundea :

— Sam a făcut turul Empire State Building.

Într-un an, familia Gooch își petrecuse vacanța în Jamaica. Dar Sam n-avea decît trei ani și nu-și mai amintea mare lucru, deși Mindy mai aducea uneori vorba despre asta, făcînd o referire negativă la faptul că James își petrecuse o după-amiază întregă cu un rastafarian.

Întorcîndu-se acasă din Parcul Washington Square, unde îl dusese pe Skippy în spațiul special amenajat pentru cîini (Skippy atacase un rottweiler, ceea ce îl umpluse de o mîndrie răutăcioasă), Sam se întrebă de ce n-ar putea pleca și ei undeva anul ăsta. La urma urmei, tatăl lui primea destui bani pe carte, însă asta nu părea să le fi schimbat planurile de sărbători. Ca de obicei, în dimineața de Crăciun vor merge cu mașina în Pennsylvania, ca să-i viziteze pe bunicii din partea mamei; după o masă tradițională, cu vită la cuptor și budincă Yorkshire, se vor urca iarăși în mașină și vor merge pînă în Long Island, ca să-i viziteze pe bunicii din partea tatălui. Părinții lui James erau evrei și nu sărbătoreau Crăciunul, așa că mîncau cu toții la restaurantul chinezesc.

Skippy era legat cu o lesă retractabilă, iar cînd ieșea la plimbare, îi plăcea să se îndepărteze cît mai mult de stăpînul lui. Se năpusti în clădire cu cîțiva metri buni înaintea lui Sam, iar pînă intră acesta, Skippy își încolcise deja lesa pe după picioarele lui Roberto.

— Trebe' neapărat să-ți drezezi cîinele, amice, spuse portarul.

— E cîinele maică-mii, îi reaminti Sam.

— Maică-ta crede că animalul ăsta e un copil. Apropo, te căuta doamna Rice. I s-a stricat ceva la computer.

Cînd Sam bătu la ușă, Annalisa Rice tocmai vorbea la telefon.

— Îmi pare tare rău, mamă, zicea ea, dar Paul vrea să mergem cu oamenii ăștia...

Îi făcu semn băiatului să intre.

De fiecare dată cînd intra în apartamentul soților Rice, încerca să-și impună o oarecare degajare, însă locul în sine și atmosfera îl impresionau profund. Podeaua din holul mare era din marmură albă strălucitoare, pereții din ipsos erau de un bej gălbui și păreau făcuți din glazură. Holul fusese înadins lăsat liber, deși pe perete atîrna o fotografie uluitoare, înfățișînd o femeie masivă, cu părul negru, alăptînd un bebeluș blond ca un înger. Expresia femeii era maternă și agresivă în același timp, ca și cînd ar fi provocat privitorul să nege că făptura angelică era copilul ei. Sam era hipnotizat de sîinii enormi ai femeii, cu areole cît niște mingi de tenis. Femeile era creaturi foarte ciudate și, din respect pentru mama lui și pentru Annalisa, plecă ochii. Dincolo de hol se afla o altă intrare, cu o scară monumentală, așa cum nu mai văzuse decît în filmele alb-negru. Mai existau cîteva duplexuri în clădire, dar scările lor erau abrupte și înguste, așa că locatarii de peste șaptezeci și cinci de ani se mutau invariabil. Scara asta, socoti Sam, era lată de cel puțin doi metri.

— Sam? zise Annalisa.

Chipul ei era ascuțit și inteligent, ca de vulpe. Ea însăși era o vulpe. Cînd se mutase în clădire, purta blugi și tricouri, ca orice om normal, dar acum era mereu gătită. Astăzi se îmbrăcase cu o bluză albă și o fustă gri și se încălțase cu pantofi din catifea cu toc jos, iar pe umeri avea un cardigan gros din cașmir pufos, pe care Sam, din experiența lui cu fetele de la școlile private, îl estimase la cîteva mii de dolari. De regulă, cînd venea s-o ajute cu

website-ul, Annalisa stătea de vorbă cu el, povestindu-i despre vremurile când era avocată și susținea cauza fetelor fugite de acasă, cel mai adesea acestea fugeau de abuzuri și sfârșeau în închisoare. Călătorise prin toate statele pentru a le ajuta pe fete, zicea ea, și uneori asta o făcuse să se îndoiască de natura umană. Existau oameni capabili de lucruri oribile, de exemplu, să-și abandoneze copiii sau să-i omoare în bătaie. Sam era incredințat că personajele din povestirile Annalisei trăiseră în altă epocă, dar ea îl asigurase că lucruri de genul ăsta se petreceau în fiecare minut – în America, o fată era abuzată la fiecare nouăsprezece secunde. Alteori îi povestea cum îl cunoscuse pe președinte. Se întâlniseră în două ocazii – o dată când fusese invitată la o recepție organizată de Casa Albă și a doua oară când se adresase unei comisii a Senatului. Era ceva mult mai interesant, credea Sam, decât viața ei de acum. Săptămîna trecută, îi spusese ea, fusese la un prînz pentru o poșetă nouă. Găsise ideea amuzantă. O uimise doar faptul că genții nu i se oferiseră un scaun și un pahar cu șampanie.

Annalisa făcea întotdeauna glume despre noua ei viață, dar Sam bănuia că nu era prea încîntată.

— O, sigur că sînt, zisese ea, cînd o întrebase despre asta. Mă bucur că pot să organizez un prînz ca să strîng fonduri și să trimit computere copiilor săraci din Africa. Însă toate invitatele mele vin îmbrăcate în haine de blană, iar la sfîrșit pleacă în SUV-urile conduse de șoferi personali.

— Așa a fost tot timpul în New York, îi explică Sam amabil. N-are sens să te lupți cu asta. Va exista întotdeauna vreo doamnă încîntată să-ți ia locul.

Astăzi, însă, Annalisa se grăbea :

— Slavă Domnului că ai venit, Sam, zise ea urcînd scările. Nu știam ce să mă fac. Plecăm în seara asta, adăugă peste urmă.

— Unde plecați? întrebă Sam politico.

— În așa de multe locuri că o să înebunesc. Londra, China, apoi Aspen. La Aspen bănuiesc că ar